

Dosarul nr. 2ra-1171/18

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud: C. Vârlan)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: M. Anton, V. Cotorobai, A. Panov)

ÎNCHEIERE

27 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Nina Vascan
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de către lichidatorul Societății cu Răspundere Limitată „Fortiz-Com”, Roman Donos,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Fortiz-Com” împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat (în prezent Serviciul Fiscal de Stat) cu privire la anularea actelor administrative,

împotriva deciziei din 15 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Fortiz-Com” și menținută hotărârea din 13 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani,

c o n s t a t ă :

La 25 august 2014 SRL „Fortiz-Com” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal Principal de Stat (în prezent Serviciul Fiscal de Stat) cu privire la anularea actelor administrative.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că la 28 martie 2014 de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău în urma examinării actului de control nr. 5- 665139 din 4 martie 2014 și dezacordului argumentat al SRL „Fortiz-Com” nr. 1903/14 din 19 martie 2014 a fost emisă decizia nr. 437/p/2 din 28 martie 2014 asupra cazului de încălcare a legislației fiscale comisă de SRL „Fortiz-Com”, prin care au fost constatate următoarele pretinse încălcări:

- încălcarea prevederilor art. 8 alin. (2) lit. b), art. 161 alin. (8) Cod fiscal, prin neprezentarea organului fiscal a informației despre sistarea activității subdiviziunii;

- încălcarea prevederilor art. 8 alin. (2) lit. c), art. 24 alin. (1), art. 83 alin. (4) Cod fiscal, prin deducerea neîntemeiată în scopuri fiscale;

- încălcarea prevederilor art. 18 lit. j) Cod fiscal, și anume, contribuabilul nu a reflectat la venituri suma datoriei neachitată față de fondatorul SRL „Green Hills Market”, pentru care a expirat termenul de prescripție, în sumă de 409 967 de lei în anul 2013, ce reprezintă diferența dintre suma retrasă din fondul statutar la 21 aprilie 2009 (1 000 000 de lei) și suma restituită în anii 2009 - 2013 în mărime de 590 033 de lei;

- nerespectarea legislației privind procedura de lichidare, și anume a prevederilor art. 91 și 93 Cod civil, art. 83 alin. (6) Cod fiscal.

SRL „Fortiz-Com” a comunicat că la 25 iunie 2014 Inspectoratul Fiscal Principal de Stat a emis decizia nr. 266 prin care s-a respins contestația depusă de SRL „Fortiz-Com”, ca fiind neîntemeiată și s-a menținut decizia IFS mun. Chișinău nr. 437/p/2 din 28 martie 2014.

Societatea a solicitat anularea deciziilor IFS mun. Chișinău nr. 437/p/2 din 28 martie 2014, nr. 94 din 22 mai 2014 și nr. 266 din 25 iunie 2014, în partea ce ține de micșorarea pierderilor fiscale în sumă de 98 609 de lei, încasarea sumei de 12 299 de lei, impozitul pe venit din activitatea operațională, aplicarea amenzii în sumă de 3 690 de lei pentru diminuarea impozitului pe venit din activitatea operațională, aplicarea amenzii în mărime de 4 000 de lei pentru neprezentarea organului fiscal a informației despre sistarea activității subdiviziunii și aplicarea amenzii în sumă de 1 000 de lei pentru prezentarea dării de seamă privind impozitul pe venit din activitatea operațională.

Prin hotărârea din 13 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani acțiunea depusă de SRL „Fortiz-Com” a fost respinsă integral.

Prin decizia din 15 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de SRL „Fortiz-Com” și a fost menținută hotărârea din 13 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că în conformitate cu prevederile art. 8 alin. (2) lit. b) Cod fiscal, contribuabilul este obligat să se pună la evidență la organul fiscal în a cărui rază își are sediul stabilit în documentele de constituire (înregistrare) și să primească certificatul de atribuire a codului fiscal. Aceste prevederi nu se aplică persoanelor al căror număr de identificare de stat reprezintă codul fiscal.

Totodată, art. 161 alin. (8) Cod fiscal (în vigoare la momentul efectuării controlului fiscal) prevedea, că la adoptarea deciziei despre schimbarea sediului și/sau despre constituirea subdiviziunii, contribuabilul, în termen de 30 de zile de la data dobândirii dreptului de proprietate (posesie, locațiune), informează organul fiscal despre schimbarea sediului său și/sau prezintă informațiile inițiale, iar ulterior informează despre modificările cu privire la sediul subdiviziunii sale, precum și despre sistarea temporară a activității subdiviziunii.

Instanța de apel a remarcat că subiecți ai amnistiei fiscale sunt contribuabilii înregistrați în Registrul fiscal de stat, în conturile personale ale cărora sunt reflectate restanțele în sistemul de evidență al Serviciului Fiscal de Stat la situația din 1 ianuarie 2017 la impozitele, taxele, la alte plăți, la majorările de întârziere și la amenzile aferente bugetului de stat, la primele de asigurare obligatorie de asistență medicală, la majorările de întârziere și la amenzile aferente bugetului asigurărilor sociale de stat și fondurilor asigurării obligatorii de asistență medicală, neachitate la data intrării în vigoare a legii, inclusiv amânate și eșalonate (reeșalonate) conform legislației în vigoare.

A mai menționat, că încălcarea prevederilor art. 161 alin. (8) Cod fiscal a fost constatată în anul 2014, corespunzător, și sancțiunea a fost aplicată în anul 2014, circumstanțe care atestă cu certitudine că amenda în mărime de 4 000 de lei aferentă

bugetului de stat, aplicată în temeiul deciziei IFS pe mun. Chișinău nr. 437/p/2 din 28 martie 2014, nu cade sub incidența amnistiei.

Or, subiecți ai amnistiei fiscale sunt numai contribuabilii în conturile personale ale cărora sunt reflectate amenzile aferente bugetului de stat la situația din 1 ianuarie 2007.

Curtea de Apel Chișinău a reiterat că este neîntemeiată și critica SRL „Fortiz-Com” referitor la termenul de prescripție, deoarece obligația de a informa organul fiscal despre modificările sediului subdiviziunilor există continuu, până la înregistrarea modificărilor respective la autoritatea fiscală.

Conform art. 24 alin. (1) Cod fiscal, se permite deducerea cheltuielilor ordinare și necesare, achitate sau suportate de contribuabil pe parcursul anului fiscal, exclusiv în cadrul activității de întreprinzător.

În speță, SRL „Fortiz-Com” nu a prezentat careva documente justificative, care ar dovedi, că cheltuielile suportate sunt ordinare și necesare și au fost suportate de aceasta în cadrul activității de întreprinzător.

Astfel, în cadrul controlului fiscal (act de control nr. 5-665139 din 3 martie 2014) s-a constatat că în perioada 2009 - 2011 întreprinderea nu a desfășurat activitate de întreprinzător, ci doar au fost comercializate mijloace fixe procurate anterior.

Prin urmare, instanța de apel a constatat că întreprinderea a dedus nejustificat cheltuielile constituite din: salariul calculat administratorului și contabilului, servicii bancare și alte cheltuieli, care nu au fost suportate de contribuabil exclusiv în cadrul activității de întreprinzător, reglementată în art. 5 pct. 16 Cod fiscal, cu scopul obținerii unui venit, luând în considerare că în perioada anilor 2009 - 2011 SRL „Fortiz-Com” nu a desfășurat activitate de antreprenoriat.

La caz, s-a mai stabilit că la 3 noiembrie 2006 fondul statutar al SRL „Fortiz-Com” a fost majorat până la 1 005 400 de lei, iar la 21 aprilie 2009 fondul statutar a fost modificat, fiind micșorat cu 1 000 000 de lei, aceasta constituind 5 400 de lei.

Respectiv, din 21 aprilie 2009 SRL „Fortiz-Com” era obligat să stingă datoria în sumă de 1 000 000 lei, creată față de SRL „Green Hills Market”, în termen de 3 ani. SRL „Fortiz-Com” în perioada 2009 - 2013 a restituit doar suma de 590 033 de lei, suma datoriei neachitate în termen constituind 409 967 de lei.

Astfel, conform materialelor controlului s-a constatat, că întreprinderea nu a inclus în venitul brut pentru anul 2013 datoria neachitată în sumă de 409 967 lei față de fondatorul SRL „Green Hills Market”.

Reieșind din prevederile art. 18 lit. (j) Cod fiscal, suma datoriei neachitate se consideră venit și se impozitează în modul general stabilit de lege. Corespunzător, în contabilitatea contribuabilului SRL „Fortiz-Com”, suma de 409 967 de lei trebuia să fie indicată ca venit în anul 2013, indiferent de faptul că persona juridică era în proces de dizolvare din data de 22 octombrie 2010.

Față de elementele de fapt rezultate din probele administrate, instanța de apel a concluzionat, că SRL „Fortiz-Com” era obligată să întocmească și să prezinte organului fiscal darea de seamă fiscală prevăzută de legislație, precum și să prezinte informații veridice despre veniturile rezultate din orice activitate de întreprinzător, și prin urmare actele contestate sunt adoptate cu respectarea cadrului legal, iar motive de anulare a acestora nu sunt.

La 13 aprilie 2018 lichidatorul SRL „Fortiz-Com”, Roman Donos a declarat recurs împotriva deciziei din 15 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului a indicat că instanța de apel a omis să invoce prevederile art. III a Legii nr. 111 din 27 aprilie 2007 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, prin care s-a modificat Legea nr. 408 din 26 iulie 2001 pentru punerea în aplicare a Titlului V a Codului fiscal, și anume că nu se efectuează control al corectitudinii calculării și achitării impozitelor, taxelor, altor plăți, majorărilor de întârziere și amenzilor aferente bugetului de stat, bugetelor unităților administrativ-teritoriale, contribuțiilor de asigurări sociale de stat, primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală, majorărilor de întârziere și amenzilor aferente bugetului asigurărilor sociale de stat și fondurilor asigurării obligatorii de asistență medicală, pentru perioadele fiscale de până la 1 ianuarie 2007. Organele cu atribuții de administrare fiscală își exercită pe deplin funcțiile, verificând respectarea legislației privind obligațiile fiscale apărute începând cu 1 ianuarie 2017.

A susținut că pentru perioadele fiscale de până la 1 ianuarie 2017, organele cu atribuții de administrare fiscală efectuează controale la cererea contribuabilului și/sau în caz de solicitare a restituirii taxei pe valoarea adăugată, a accizelor și a plăților efectuate în plus.

Recurenta a comunicat că instanța de apel a făcut o concluzie contrară legii, precum că încălcările constatate și amenzile aplicate după 1 ianuarie 2007 nu cad sub incidența amnistiei fiscale, chiar dacă încălcarea a avut loc până la 1 ianuarie 2017.

Lichidatorul SRL „Fortiz-Com”, Roman Donos a remarcat că neinformarea organului fiscal despre sistarea activității subdiviziunii nu este o încălcare continuă, or, sistarea activității este acțiunea, care se consumă imediat și nu poate fi echivalată cu așa noțiune ca ne activitate.

Recurentul a mai invocat că salariul, serviciile bancare, pierderile din ieșirea mijloacelor fixe sunt cheltuieli fără care întreprinderea nu poate desfășura activitate, aceste cheltuieli sunt ordinare și necesare și au fost suportate de acesta în cadrul activității de întreprinzător., iar faptele care sunt prezumate a fi stabilite nu trebuie dovedite de persoana în a cărei favoare se prezumă.

Recurenta a solicitat casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În conformitate cu art. 434 CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, recursul declarat la 13 aprilie 2018 împotriva deciziei din 15 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către lichidatorul SRL „Fortiz-Com”, Roman Donos, în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă

încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către lichidatorul SRL „Fortiz-Com”, Roman Donos nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

În conformitate cu art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate

de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de către lichidatorul SRL „Fortiz-Com”, Roman Donos.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către lichidatorul Societății cu Răspundere Limitată „Fortiz-Com”, Roman Donos, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Nina Vascan

Tamara Chișca-Doneva